

bredskyggede Hat skubbet bag i Nakken og med Overfrakken paa Armen skridtede den frygtede Børskonge muntert afsted i Spidsen for sin Sværm af krumnæsede Unger, som dansede og sloges og hujede omkring ham med den Vildskab, der betager Købstadbørn og især jødiske Børn i det Fri. Og nu kunde de ikke komme i Nærheden af en Høj uden at bestorme den; ikke mødte de en Bonde- mand, uden at Salomon gav sig i Snak med ham; ikke forlod de nogen Vogterdreng, før han var blevet beriget med en Mark. Men navnlig var Salomon en ivrig Blomsterplukker, og aldrig var han gladere, end naar han ved Tilbagekomsten kunde overrække sin Kone en rigtig stor Buket, for hvilken hun da takkede ham ved smilende at give ham sin venstre Haand til Kys.

Fru Salomon var den i Begyndelsen af Halvtreserne saa berømte Lea Delft — eller Fru Lea Moritz, som hun en kort Tid hed — hvis orientalske Skønhed havde bragt en lille Manufaktur- butik i Silkegade i stort Ry blandt Datidens Mode- herrer og gjort adskillige af dem mere og mindre afsindige af Kærlighed. Onkel Heinrich, hendes Bro- der, fortalte altid og med Fordring paa at blive troet, at hun havde været den egenlige Aarsag til Opret- telsen af Skt. Hans Hospital. Butiken tilhørte hendes Forældre, der var indvandret fra Tyskland, hvor hun ogsaa selv havde levet sine første Barndomsaar. Atten Aar gammel giftede hun sig allerede — af flammende Kærlighed til en Fætter, Marcus Moritz, en fattig, brystsvag, tysk Lærd, der blev Fader til hendes to ældste Børn, Ivan og Jakobe. Den sidste var endnu ikke født, da han døde; og Lea flyttede derefter tilbage til sine Forældre. Trods deres Uformuenhed tilhørte disse (der ogsaa var